

Sygn. akt IV CSK 162/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w E.
przy uczestnictwie R. D.

o wpis hipoteki przymusowej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w E.

z dnia 30 sierpnia 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od uczestnika na rzecz Skarbu Państwa

**- Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120
(sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w E. z dnia 30 sierpnia 2013 r., wydanego w sprawie o wpis hipoteki przymusowej, uczestnik R. D. oparł na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego, zarzucając uchybienie art. 233 § 1 oraz art. 386 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na to, że „jest ona oczywiście uzasadniona wobec rażących naruszeń przez Sąd Okręgowy w E. przepisów postępowania, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku, skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem, które to uchybienia w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy”. Ponadto „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające wyjaśnienia, które sprowadza się do tego, czy art. 25 Ustawy o Kontroli Skarbowej obowiązujący w dniu wydania decyzji wymiarowej przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w O. w dniu 30 kwietnia 2009 roku ustalał właściwość organu podatkowego reprezentującego Skarb Państwa, który staje się wierzycielem zgodnie z miejscem zamieszkania podatnika w dniu wydania decyzji, czy też według innych zasad”.

W odpowiedzi na skargę wnioskodawca Skarb Państwa - Naczelnik Urzędu Skarbowego w E. zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o odrzucenie skargi bądź o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona, co wynika już z podstawy, na której została oparta. Powołane w skardze zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jako dotyczące poczynionych przez Sąd ustaleń oraz oceny dowodów, wobec zakazu przewidzianego w art. 398³ § 3 k.p.c. w ogóle nie mogły stanowić podstawy kasacyjnej. Natomiast zarzut naruszenia art. 386 § 1 k.p.c. poprzez niezasadne - zdaniem uczestnika - uwzględnienie apelacji przez Sąd drugiej instancji został sformułowany bez wymaganego przy takim zarzucie wskazania w ramach podstaw skargi innych pozostających w związku z nim uchybień przepisom postępowania. Opartą na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłankę dyskwalifikowało także niewskazanie wprost „oczywiście” naruszonych przepisów prawa oraz brak stosownej argumentacji prawnej, zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego ich naruszenia.

Niewykazana pozostała także przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarżący powołał się na „zagadnienie” dotyczące przepisu art. 25 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (jedn. tekst: Dz. U. z 2004 r., Nr 8, poz. 65 ze zm.), który nie został wskazany w podstawach skargi; ze względu na granice rozpoznania skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 1 k.p.c.) Sąd Najwyższy nie miałby podstaw do rozstrzygania tej kwestii. Skarżący nie przedstawił istotnego abstrakcyjnego problemu prawnego, który budziłby poważne wątpliwości i wymagał rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, a tylko w takim przypadku można mówić o zagadnieniu prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Uzasadnienie wniosku w odniesieniu do tej przesłanki zostało sformułowane w sposób właściwy dla uzasadnienia podstaw skargi, nie zawierając argumentów, prezentujących rozbieżne oceny prawne i świadczących o poważnych trudnościach w rozwiązaniu zagadnienia.

Wobec niestwierdzenia przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 2 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

[aw]